Jälleen joutui armas aika,
suvi Suomeen sai suloinen.
Antaa aurinko valoa,
syytää säihkyä säteitten.

Väki vaatetta vähensi,
paljasti ihonsa pinnan.
Minä en hihoja kääri
enkä lahkeita lyhennä,
hae en päälleni hametta,
pois en nakkaa lakkiani.

En mä paidatta palaisi,
kääreettä en kärventyisi,
mutta suuttuvat soluni,
keteni käy kiukkuiseksi.

Niitä en uhmata halua,
rohkene en riskeerata.
Teen kuin käski lääkärini,
hoitohenkilö hoputti:

Pidä piilossa ihosi,
pinta alla vaatetuksen.
Vältä auringonvaloa,
pahaa paistetta kavahda.

Vaikka oisit varjossakin,
päivä pilvessä pysyisi,
rasvaa nahkasi rajusti,
suojavoiteella sivele
kehon kaikki paljaat paikat
korvantaustoista ruveten.

Ei tuo tuntunut kivalta
eikä juuri naurattanut.

Mutta veistä väistääkseni,
kirurgia kaihtaakseni
voidepullosta puristin
inhan mönjän kämmenelle.
Vellin valkean levitin
nyrpeälle naamalleni
tiukkain huulten tietämille,
selkiin kätteni sivelin,
kaksin verroin kaulalleni.

Kauhea on kaulukseni,
hihansuuni hirvittävät.

Kohta voidetta lisäsin,
enensin emulsiota.
Luulin tuon jo turvan tuovan,
suojan saavani oletin.

Vaan nyt väittää päivälehti,
sanoo arkinen aviisi,
että tohtori tuleva
väsätessään väitöstänsä
oli toista jo todennut,
uutta harmia havainnut.

Rasva onkin riittämätön,
voide voimaton apuri.
Pitkäaaltoinen säteily,
uvb:tä ilkeämpi,
tuosta tunkeutuu lävitse,
solahtaa sisään solujen,
kehittää kemikaaleja
syövän riskiä lisäten,
karsinoomaa kasvattaen.

Mikä nyt neuvoksi minulle
auringon näin ahdistaissa?
Seinäinkö sisälle jäädä,
vetäytyä verhoin taakse?
Säkin päähäni panenko
maassa saakka laahautuvan,
kaavun aivan aukottoman?
Miten silmät piiloon saisi,
niin ettei kasvaisi kaihi,
mykiö ei harmaantuisi,
rappeutuisi verkkokalvo?

Olet kelju, päivän kehrä,
talebaneja pahempi!
Ne sallivat sentään miesten
pitää naamansa esillä.
Valta on jo heiltä viety
vaan ei sulta viedä voida.
Sukupuoleen katsomatta
terrorisoit sä jokaista.

Sulle nyrkkiä heristän
kiukkuni teen tiettäväksi.

Pätkääkään et piittaa siitä
viis sä veisaat, et välitä!
Silmää isket ilkamoiden
naurunvirne naamallasi.
Valo ei käy valjummaksi
eivätkä säteesi sammu.
Niitä tähtäät säälimättä
nakertamaan nahkojani
kaivautumaan kasvoihini
harventuneen ilman halki
ohi otsonin ohuen.

Olen eessäsi avuton.